

[Knud Jespersen.]

men det vil sætte gang i beskæftigelsen, og det vil samtidig sænke renten, det er ubestrideligt en kendsgerning.

Jeg tror, at socialdemokratiet skulle lave en studiekreds i deres egen beskæftigelsesplan. Jeg har kigget på den efter valget, og noget tyder på, at det har statsministeren også. Vi har nok kigget lidt forskelligt på den. Der nævnes en række ting, man kunne tage fat på. Jeg vil gerne spørge statsministeren: hvorfor kommer den ikke? Nu har man haft alle betingelser for at sætte denne beskæftigelsesplan på 810 mill. kr. i gang. Man kan diskutere beskæftigelseseffekten, om det er 18.000 eller 20.000 arbejdere, men lad os da få det i gang. Jeg ved ikke, hvor meget denne udvidelse af den offentlige sektor og den offentlige service vil betyde, men vi er tilhængere af den. Hele denne energiplan – det er naturligvis andre ressortministerier, den sorterer under – vil også kunne spille en vis rolle. Jeg tror altså, man skal studere denne side af sagen og så ikke interessere sig så meget for at begrænse lønmodtagernes i forvejen for begrænsede levemuligheder.

Vi er altså tilhængere af, at omkostningsniveauet begrænses, men det skal ske ved at nedsætte renten og ved at sænke profitterne, ligesom det også kan ske ved at fjerne andre omkostningsfordyrende momenter som moms i en periode på danske produkter. Det virker stort set på samme måde, som da man i sin tid indførte en importskat.

Vi er tilhængere af et ligeligt bytteforhold. Jeg ved ikke, hvor lang tid dette folketing kan diskutere abstrakte problemer og samtidig underholde hinanden med, at det blålys, vi kan tænde for beskæftigelsen – og det er et blålys – er, at vi kan eksportere os ud af arbejdsløshedssituationen. Det passer ikke. Vi kan ikke eksportere os ud af den side af sagen, det vil blive konkurrence på løn mellem arbejderne. Alle lande vil eksportere mere. Ingen vil eksportere mindre. Ja men jeg synes, at hvis man fastholder en sådan opfattelse, så bør statsministeren sige, hvor vi skal eksportere mere hen. Hvor er det vi skal eksportere mere hen? Vis-mændene sagde i november 1976, at vi lever i en tid »med muligheder for kollektive fejlbedømmelser«. Det var kollektive fejlbedømmelser, som vi dementerer gang på gang også over for den nuværende regering, man gjorde sig skyldig i. Danmark stoledes på fællesmarkedet. Det gjorde England også. Begge lande ville

hæve deres eksportandel. Resultatet af denne kollektive fejlbedømmelse er jo blevet – jeg skal bare tage to sider – at valutaerne rystes af devalueringer, og at vi alene i fællesmarkedet på fjerde år har over 5 millioner arbejdsløse. Ja men kan man da bare blive ved med at sige: ja men det er den rigtige vej, vi marcherer?

Vi har støttet mange af de foranstaltninger til eksportfremmende, beskæftigelsesfremmende fremstød, som er lagt til rette i Danmarks erhvervsliv. Vi har gjort det uden større glæde, men for at være med til at sikre arbejdspladserne. Og alligevel ser vi, at eksportindustrien og forholdet til importen bliver mere og mere skævt. Er det da muligt at diskutere disse problemer, som vi har gjort det i dag, uden at hæfte sig ved den kendsgerning, at i 1976 importerede vi for 75 mia kr., mens vi kun eksporterede for 55 mia kr.? Det vil sige et underskud på 20 mia kr., plus hvad vi har brugt til arbejdsløshedsunderstøttelse, eller en beskæftigelseseffekt i denne import, som svarer til mere end hundrede tusinde arbejdspladser til kvinder og mænd. Jeg har tidligere henvist til, at Danmarks Statistik – og det er uimodsagt – har erklæret, at 70 pct. af de importerede varer kan produceres i Danmark. Jeg har lyst til nu, også fordi man har en uvillighed til at diskutere, hvad en tidligere statsminister, nemlig Thorvald Stauning, gav udtryk for, at sige, at man taler om, at man ikke vil eksportere vore vanskeligheder til andre, til nabolandene. Men vi vil gerne importere vanskeligheder, og det er jo det, vi gør.

Lad os kigge engang på denne handelsbalance. Halvdelen af underskuddet kommer fra handel med Vesttyskland. Danmark køber for 7,7 mia kr. mere, end vi sælger til Vesttyskland. Mange ved, at vi køber for 1,4 mia kr. biler i Vesttyskland, og det ville være helt i orden, hvis vi kunne betale med smør, flæsk eller andre varer, som landbruget gerne vil af med. Det kan vi bare ikke. Ja men så må vi da overveje, om de vesttyske biler set fra en samfundsøkonomisk betragtning ikke er for dyre. Vi diskuterer situationen i skibsværfterne. Alle skibsværfter er i knibe, og mange tror, at det skyldes konkurrence fra Japan. Det har man diskuteret her i folketinget. Jeg anerkender, at de japanske skibsværfter spiller en vis rolle, men hvad viser statistikken i 1976? At mens vi købte skibe for 308 mill. kr. fra Japan, så købte vi for 1.320 mill. kr. fra Vesttyskland ud af en samlet skibsimpport på 2,4 mia kr. Jeg